

L'any passat no vaig veure florir els cirerers. Tampoc enguany l'esclat dels ametllers. Poca importància té això, o no cap, dirà algú, carregat de raó, de la raó: *s'està morint molta gent...* No li la donaré pas, però. Molta més sembla ser la ceguesa i la mudesa quan s'ignora o s'oculta que la massiva instrumentalització de la raó de la salut de les persones -reduïda a comptabilitat de morts per sobre de les mitjanes acceptables, a càlcul de pacients per sobre de la quota d'ingressables- restringeix, confina, aboleix qualsevol mena de propensió a relativitzar la realitat present, a vacunar-se contra preceptes i receptes. Qüestionar res o poc -o fer-ho molt a Twitter i estirar de la cadena- és la més implícita i obeïda restricció existent als butlletins oficials i als mitjans de comunicació majordoms, aquella que engreixa la màquina -com si no fos prou la volta de rosca de la crisi precedent- del ja imperant pensament únic: taxa de reproducció, incidència acumulada, índex de risc... *Mà dura!*

Cap càlcul enlloc, mentrestant, sobre les explícites i persistents deficiències en recursos sanitaris, sobre les erràtiques i obtuses campanyes de prevenció o, quina cosa més estranya!, sobre la manca de plantes de producció de vacunes perquè... *s'està morint molta gent*. I com més va, molt més a compte els surt a l'Amazon i bona part de l'Ibex el fet que no prosperi un bàsic qüestionament que suposi un terme mitjà entre l'estúpid negacionisme i aquest buròcrata autoritarisme creixent que consentim -i relativitzem, ara sí!- a canvi d'allò més essencial: la vida. Exacte, la vida, no la mort: terrible és que molta gent mori, però la catàstrofe és que la gent no pugui viure. L'any passat no vaig veure florir els cirerers. Tampoc enguany l'esclat dels ametllers. Algú dirà que això no té cap importància... En té més que mai.